

Cupcakes en een koffer

Yara March

*Stars shining bright above you
Night breezes seem to whisper 'I love you'
Birds singin 'in the sycamore trees
Dream a little dream of me*

*Say night –night and kiss me
Just hold me tight and tell me you'll miss me
While I'm alone and blue as can be
Dream a little dream of me*

Lyrics by Gus Kahn, Music by Fabian Andre and Wilbur Schwandt 1931
Sung by Louis Armstrong & Ella Fitzgerald

*When you're smilin', When you're smilin',
The whole world smiles with you,
When you're laughin', when you're laughin',
The sun comes shinin' through,*

*But when you're cryin', You bring on the rain,
So stop that cryin', be happy again*

Larry Shay, Mark Fisher Joe Goodwin 6 juni 1889 – 31 juli 1943
Sung by Louis Armstrong

*Somewhere over the rainbow
Skies are blue
And the dreams that you dare to dream
Really do come through*

Music Harold Arlen, Lyrics E.Y Harburg
Recorded 1938
Sung by Judy Garland

Proloog

Terwijl een nieuwe kramp door mijn lichaam trekt, probeer ik te bedenken hoe lang ik hier al lig. De blinddoek belemmert me elk zicht op licht. Ik kan hier net zo goed uren als een dag liggen. Is het al avond, nacht? Aan de krampen merk ik dat mijn blaas steeds harder begint op te spelen. Ik wil ze echter niet het plezier doen, dat ik in mijn broek plas. Een nieuwe kramp doet me beseffen dat ik die stoere houding niet lang meer vol zal kunnen houden.

Met yoga doe ik wel eens een oefening waarbij ik de handen achter mijn rug doe. Dan buig ik voorover en ik strek mijn armen zo ver mogelijk naar boven. Een prima stretchoefening. Totdat ik zoals nu, uren in een dergelijke ongemakkelijke houding moet zitten. Niet helemaal zo ver voor over gebogen. Maar toch. Mijn spieren protesteren voor mijn gevoel al uren.

Ik gooi er maar weer eens een meditatieoefeningetje tegenaan. Zo'n oefening die heel gemakkelijk lijkt, als je hem oefent als je niet zo veel pijn hebt. Nu blijkt het niet zo eenvoudig te zijn. Het helpt in elk geval om mijn zinnen te verzetten. Ik ben nu niet meer alleen maar geobsedeerd door de pijn.

'Vooruit dus maar weer Miranda', onderneem ik een nieuwe poging. *Ik denk de pijn in mijn schouderpijnen weg. Eerst verplaats ik de pijn naar een plek in mijn lichaam, waar ik minder last van de pijn heb. Daarna verplaats ik de pijn naar een plek zo ver mogelijk buiten mijn lichaam.* Het kost me echter al mijn concentratie. Ben ik net geconcentreerd komt er weer een nieuwe kramp. Weg concentratie. En dan is er ook nog de pijn in mijn arme schouderpijnen. Twee verschillende soorten pijn die mijn lichaam teisteren, vragen te veel van mijn concentratievermogen. Het lukt me daardoor niet de pijn weg te krijgen. Wel word ik afgeleid. Ik heb nu in elk geval minder last van de steeds op de loer liggende paniek.

Sartre schijnt ooit eens gezegd hebben dat de hel hier op aarde is. Dat sloeg bij hem geloof ik op de hel die veroorzaakt wordt door de mensen om hem heen. Voor mij lijkt de situatie waarin ik me nu bevind anders ook al verdomd veel op een stukje hel. Ik ben echter vastbesloten me niet te laten kisten. Ook al lijkt mijn situatie op dit moment uitzichtloos.

Weer typisch iets van mijn eeuwige pech om op het verkeerde moment op de verkeerde plek te zijn. Ik liep gisteravond of was het pas vanavond naar mijn auto en plotseling werd ik van achteren vastgegrepen. En vanaf dat moment weet ik niets meer, totdat ik wakker werd van een hevig gekreun. Dat bleek ik dus zelf te zijn. Een zware hoofdpijn en een kurkdroge mond zijn het eerste dat me opvalt. Vervolgens besef ik, dat ik niets zie. Als klap op de vuurpijl zijn ook mijn handen nog eens op mijn rug vastgebonden.

'Zo daar is ze weer', hoor ik een venijnige stem zeggen. 'Er zal je niets gebeuren als je ons vrijwillig vertelt waar de sleutel van de kluis is.'

Laat ik nu echt niet weten waar de vrouw het over heeft. Ik stamel verward: 'Welke sleutel van welke kluis?' Die vraag wordt beloond met een dreun, waar het me van duizelt. Blijkbaar zijn ze met zijn tweeën. Ik kan me tenminste niet voorstellen, dat de vrouw zo krachtig kan toeslaan. Paniekerig begin ik te hyperventileren, want ik weet het echt niet.

Verbaasd hoor ik een mij welbekende stem. 'Laat haar met rust' komt zijn nu schorre stem van ergens achterin de ruimte. Ondanks mijn penibele situatie begint mijn hart wild te kloppen. Nog wel voor een crimineel. Ik lijk wel zo'n dom gangsterliefje. 'Het arme kind heeft echt geen idee waar jullie het over hebben' gaat de mij heel bekende stem verder. 'Dan wordt het hoog tijd dat jij ons de informatie geeft, anders heeft dit juffertje hier haar langste tijd gehad', hoor ik haar weer tegen hem zeggen.

Nog steeds begrijp ik er geen jota van als hij tegen haar zegt: 'Daar had je Miranda echt niet voor hierheen hoeven halen. Ik zou je de sleutel van de kluis toch wel gegeven hebben. Niet dat je er veel mee opschiet. Dacht je soms dat daar de enige kopie ligt? Het duurde even voor ik snapte hoe jullie het gedaan hebben. Natuurlijk heb ik toen meerdere back-ups op veilige plaatsen weggeborgen. Maar zoals jij wilt. De sleutel ligt in de tweede la van mijn bureau in een geheim vakje met een slot code.' Ik hoor hem een aantal cijfers noemen. 'Dit is de code van mijn kluis' en hij dreunt een nieuwe reeks cijfers op. De prop wordt weer in mijn mond gestopt. Dan voel ik hoe iemand aan mijn handboeien vastgeklonken wordt.

De mij zo bekende man zit nu achter mij vastgebonden. Ik hoor de vrouw tegen hem zeggen: 'Dan maar hopen dat je die back-ups niet al te driftig hebt rondgestrooid. Je weet ondertussen, dat wij wel kunnen achterhalen aan wie. Net zo als wij dit juffertje hebben gevonden, voordat jij haar alles hebt kunnen vertellen. Wij gaan nu de originelen halen en uitzoeken wie er behalve wij een back-up hebben gekregen. Intussen wachten jullie hier tot we terugkomen'. Ik hoor nu hoe de vrouw de ruimte verlaat.

'Dat laatste is natuurlijk een domme opmerking. Alsof ik hier weg zou kunnen komen. Ik snap er geen jota van wat er allemaal aan de hand is. Zijn de boeven onderling slaags geraakt, of betreft het hier rivaliserende bendes? En wat moeten ze dan van mij?' Mismoedig probeer ik het me zo makkelijk mogelijk te maken. Ik probeer te negeren dat er ondanks de pijn, ook steeds een scheut van genot door mij heen gaat. Iedere keer als ik voel hoe een paar vingers mijn hand strelen.

Hoeveel uur geleden hebben ze me hierheen gebracht? Aan mijn blaas te merken al heel erg lang. Ondanks mijn volle blaas zou ik een moord doen voor een slokje water. Inmiddels knort ook mijn maag als een gek. Hoe lang zou je zonder eten en drinken kunnen? Ik heb wel eens gehoord dat je heel lang zonder eten kunt en maar beperkt zonder drinken.

Mijn fantasie slaat weer op hol. Een gewoonte die mij wel vaker dwarszit.

Stel ze komen pas over een paar dagen terug. Of nog erger, helemaal niet meer. Zouden mijn vriendinnen me missen? Zouden ze me kunnen vinden? Ik heb geen enkele notie van waar we zitten? En wat als we hier een paar dagen blijven zitten? Hoe kom ik aan vocht. Een weerzinwekkende gedachte schiet door me heen. Moet ik niet mijn urine verzamelen om ook over een paar dagen nog vocht te hebben? Een beetje opgelucht bedenk ik, dat urine opvangen in ieder geval niet kan. Gelukkig heb ik hier niets waar ik de urine in op zou kunnen vangen.

Misschien is mijn beste kans nog om te ontsnappen. De handboeien zitten echter te stevig om ook maar één beweging te kunnen maken. Bovendien zit ik ook nog aan iemand vast. Dat verhindert mij in ieder geval te proberen mijn benen door de boeien te halen. In films ziet dat er altijd heel

spectaculair uit. Zo'n acrobatische poging de boeien voor mijn lichaam te krijgen. Ik verwacht echter niet dat ik zo lenig ben. Het zou alleen maar jammerlijk mislukken.

Intussen hoop ik stiekem, dat mijn gijzelnemers snel terug komen. Tot grote opluchting van mijn op knappen staande blaas mag ik dan misschien wel naar het toilet. Ook mijn pijnlijke schouder- en armspieren vragen dringend om een andere houding. Toch hoop ik juist ook dat ze nog maar even wegblijven. Als ze terugkomen zou mijn laatste uur wel eens geslagen kunnen zijn.

De paniek slaat dan ook meteen weer toe als ik ergens in de verte een deur hoor slaan. 'Help, ik wil nog niet dood,' schreeuwt alles in mij. Dan voel ik hoe een vinger geruststellend over mijn vinger strijkt. Een beetje rustiger nu door dit lieve gebaar wordt ook mijn ademhaling weer wat rustiger.

Mijn gedachten zijn nu weer bij hem. Ik ben verbaasd dat hij hier ook is. Wat doet hij hier? Had de politie toch gelijk? Blijkbaar moeten ze hem hebben, maar waarom hebben ze mij dan ontvoerd? Ik heb meer vragen dan antwoorden. Waarschijnlijk heeft hij ook een prop in de mond net als ik, want sinds die twee weg zijn, heeft hij nog niets gezegd.

Sinds ik heb gemerkt dat hij bij me is voel ik me een stuk beter. Het kost me moeite dat toe te geven.. Hij oefent toch een onweerstaanbare aantrekkingskracht op mij uit. Ook al is het een crimineel.

Ze zullen ons toch niet allebei doden? Dat ik een blinddoek voor heb, stelt mij in eerste instantie gerust. Tot nu toe heb ik nog niemand gezien. In films blinddoeken boeven iemand altijd als ze niet herkend willen worden. Ze willen me dus helemaal niet doden, toch?

Als een donderslag bij heldere hemel bedenk ik dat de man achter me haar schijnt te kennen. Hij had haar toch een back-up van iets gegeven? Zouden deze twee zijn ex-partners in crime zijn? Heeft hij misschien ruzie met ze gekregen? Of misschien zijn die twee van een rivaliserende bende. Die op hun beurt hem te grazen willen nemen. Zouden ze dan van plan zijn hem wel te killen?

Hij weet blijkbaar in elk geval wie zij is en kan haar herkennen. Hij vormt voor haar dus een gevaar. Een ijskoude rilling trekt langs mijn rug. Het mag dan wel een crimineel zijn. Toch vervult het idee dat hij binnenkort dood zal zijn, me van afschuw.

Ik dreig steeds pessimistischer te worden over de situatie waarin ik mij bevind. Mijn volle blaas, de blinddoek en de handboeien helpen ook niet echt om het leven wat optimistischer te bekijken. Al jaren ben ik gek op van die zelfhulpboeken. Vaak hebben ze voor de meest penibele situaties wel een of andere oplossing. Wat zou zo'n zelfhulpgoeroe in deze situatie aanraden?

Meteen schiet me het volgende te binnen: *'Blijf in het hier en nu, ten slotte lijdt je het meest, door het lijden dat je vreest, en dat nooit op komt dagen'*. Dat kan op dit moment wel kloppen. Ik lijd in elk geval door de angst, dat ik door die twee gedood zal worden. Als ik dit overleef is die angst dus voor niets geweest.

Ik moet er dus voor zorgen niet de hele tijd te denken aan wat zou kunnen gebeuren. Hoe was het ook al weer in die boeken: *'Gebruik al je zintuigen om in het hier en nu te blijven'*. *"Voelen, horen, ruiken, etc. 'Vooruit maar'*. Ik kan nu toch niets beters doen. Alles wat me afleidt van mijn paniek is op dit moment mooi meegenomen.

Meteen gaat het natuurlijk mis. ‘Wat voel je nu? Ja duh, mijn blaas verdikkeme. Nogal handig van mij om me op dit moment te concentreren op wat ik voel. Mijn armen worden zowat uit de kom gerukt. Mijn blaas drukt op ingewanden, waarvan ik tot nu toe het bestaan nog niet eens vermoedde.

Over naar het volgende zintuig.

‘Welke geluiden hoor je om je heen?’ De geruststellende ademhaling van de man achter mij laat mijn hoge ademhaling wat zakken. ‘Dit begint goed’, denk ik tevreden. Maar dan hoor ik iets kraken. ‘Is er iemand in huis? Komen ze al naar ons toe? Heeft mijn laatste uur geslagen?’ De paniek slaat weer in volle hevigheid toe.

Dan voel ik een geruststellend kneepje in mijn hand? Of is het kneepje verontschuldigend bedoeld? Want langzaam voel ik hoe mijn broek nat wordt. Een warm stroompje komt van achter mij op me toestromen. Het doorweekt nu mijn broek. In plaats van afschuw voel ik opluchting. Opluchting dat ik niet de enige ben met hoge nood. Nu ik toch al nat ben, laat ook ik nu mijn blaasspijeren los. De vraag ‘*wat ruik je nu*’ besluit ik voorlopig maar achterwege te laten.

Hoofdstuk 1

Nee hè. Met een forse ruk trek ik de rits van mijn lievelingskoffer naar zijn mallemoer. Zoals altijd probeer ik natuurlijk veel te veel in mijn versleten koffertje te proppen. Het heeft er nu waarschijnlijk eindelijk genoeg van. Een beetje weemoedig denk ik aan al die reizen waar het me als een trouwe bondgenoot vergezeld heeft. Onze eerste reis samen was op trektocht door Shri Lanka, waarbij de wielmpjes in de straten van Colombo in de kieren in de weg bleven steken, en ik het toch zelf moest sjuuwen in de jungle, want ik had er natuurlijk niet bij stilgestaan, dat wielmpjes in het mulle zand en over boomwortels niet zo makkelijk draaien.

Mijn koffertje is het nu dus zat. Beteuterd kijk ik naar het lipje van de rits, dat ik nu zo maar in mijn hand hou. Plotseling giert de paniek door mijn lijf. Over zes uur staan mijn vriendinnen op de stoep om samen naar het vliegveld te vertrekken en waar haal ik om elf uur ’s avonds nog een koffer vandaan? Tot overmaat van ramp gaat ook nog mijn telefoon. ‘Mama’ van Heintje schalt door mijn appartement en ik weet dat als ik opneem mijn moeder aan de andere kant haar laatste raadgevingen wil doorgeven. Mijn moeder is een schat, maar soms is het wel eens lastig dat ze nog niet in de gaten heeft, dat ik met mijn achtentwintig jaar langzamerhand mijn eigen boontjes kan doppen. Vandaag blij ik echter mazzel te hebben, dat zij aan me denkt. Als ik haar geagiteerd vertel dat mijn koffer het net begeven heeft, biedt ze direct een van haar koffers aan. Gelukkig woont ze maar tien minuten rijden hiervandaan en haast ik mij in mijn Caddy naar haar toe.

Ik parkeer de auto op de oprit achter het bakbeest van mijn vader (ik ga er voor het gemak maar even van uit dat hij vanavond niet meer weg hoeft). Haastig vlieg ik, gebruik makend van mijn dubblaatsleutel, naar binnen. Al roepende naar mijn moeder, begroet ik ondertussen mijn vader, die in de kamer de krant zit te lezen. Ik versta niet wat hij terug broemt, maar ik loop al weer verder op zoek naar mijn moeder. Haar handen afdrogend, komt ze uit de keuken de gang in lopen. “toe maar, wat een herrie”, zegt ze hoofdschuddend, “waar is de brand?” voegt ze er glimlachend aan toe.

Als ik haast heb, ben ik echter niet in de stemming voor rust en milde humor. Geïrriteerd vraag ik naar de koffer, maar mijn moeder kent me al langer dan vandaag en blijft stoïcijns onder mijn gemopper. Kom maar mee naar het berghok, dan kun je zelf uitzoeken welke je mee wil nemen.

Samen duiken we in het berghok, om te kijken of er een klein, niet te zwaar, fel gekleurd koffertje, natuurlijk op wieltjes, op mij staat te wachten.

“Miranda, nu moet je niet sentimenteel gaan doen”, spreek ik mezelf streng toe. “Wees blij dat je überhaupt een koffer hebt.

Teleurgesteld kijk ik naar de stapel duffe, zwarte enorme koffers. Te groot, te groot, te groot, in gedachten streep ik de koffers een voor een af. Ik heb al ingecheckt, en ingevuld dat ik alleen maar handbagage bij me heb, en aan welke afmetingen moest mijn koffer ook al weer voldoen? Ik roep naar mijn vader of het goed is, dat ik even op zijn computer ga om de afmetingen op te zoeken. En ook nu weer lijkt de wet van Murphy toe te slaan.

Mijn pechdag is vanmorgen al begonnen met zure slagroom. Heb ik al verteld, dat ik samen met de meest fantastische patissier én zakenman François, een cateringbedrijf heb voor gebak. Nee, nou bij deze dan. Patisserie is mijn grote passie en François is haast nog beter met bakken dan ik. Naast het bakken heb ik ontdekt dat ik het heerlijk vind om anderen bonbons, cupcakes of taarten te leren maken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat ik nu het grootste deel van de week bezet ben met workshops voor kinder- of vrijgezellenfeestjes, vrienden / vriendinnenclubs etcetera? François en ik hebben niet alleen een uitermate goed werkende werkrelatie ontwikkeld, hij is bovendien al vanaf de kleuterschool mijn allerliefste vriend. Voordat jullie je nu iets in het hoofd halen, François is al jaren heel gelukkig met Lucas.

Om mijn verhaal af te maken, vanmorgen dus bleek alle slagroom zuur! Onze nieuwe stagiaire, niet direct de slimste volgens mij, had gisteren de containers met slagroom in de voorraadkast gezet in plaats van in de koeling en net naast de verwarming is voor slagroom natuurlijk niet de slimste plek. Op weg naar de groothandel, bleken ze weer eens aan de weg te werken, een baan in plaats van drie liet het verkeer kruipen. Ik was zo in gedachten verzonken, dat ik bovendien mijn afslag miste, met dezelfde slakkengang door moest naar de volgende afslag en vervolgens weer terug moest met hetzelfde slakkengangetje. Al met al duurde het ritje van normaal 20 minuten nu meer dan anderhalf uur. Net als ik op het overvolle parkeerterrein een plekje vind vlak bij de uitgang en ik in wil draaien, draait er met een rotvaart vanaf de andere kant zo'n onfatsoenlijk grote joekel van een SUV in “mijn” plekje. Net wil ik verontwaardigd reageren, als ik zie dat de bestuurder, al uit de wagen springt en naar binnen sprint en dan zul je net zien dat er nergens meer een plekje te bekennen valt en ik naar het tweede parkeerterrein moet aan de overkant van de weg. Nog meer vertraging. Als ik eindelijk weer terug ben, zie ik dat mijn stagiaire me behulpzaam heeft willen zijn en alle taarten al prachtig geglazuurd heeft. De moed zinkt me echter in de schoenen als ik zie dat hij ook alvast begonnen is de eerste vijf verjaardagstaarten te bespuiten. De tekst *Hartelijk Gefeliciteert* schettert me tegemoet. Het lukte natuurlijk niet echt mooi om van een t een d te maken.

Tot overmaat van ramp ‘verdween’ zomaar het bestand met de BTW administratie net voordat ik het naar onze accountant wilde sturen. Ha, natuurlijk heb ik een externe back-up, maar het kostte me nog een uur voordat ik in de handleiding had gevonden en begrepen hoe ik bestanden in deze back-up terug kan vinden. Uren later dan gepland, kwam ik vanavond pas om negen uur thuis. In plaats

van na een lekkere avondmaaltijd ontspannen met een wijntje in bad me alvast voor te bereiden op mijn vakantie met de meiden morgen, sta ik nu dus na een haastige hap bij mijn moeder in het berghok, corrigeer, op mijn vaders werkkamer bij de computer die uit staat en opnieuw opgestart moet worden. Met een slaperige kop (was zeker weer voor de tv in slaap gesukkeld) komt mijn vader zijn wachtwoorden intikken en wacht ik ongeduldig tot de computer weer gebruiksklaar is.

Nou ja, als ik toch moet wachten, heb ik tenminste even tijd om met mijn vader een beetje bij te kletsen. Belangstellend vraagt hij naar mijn vriendinnen, die hij tenslotte net als ik al vanaf de lagere en sommige vanaf de middelbare school kent. Kim Castello, mijn vriendin vanaf dat wij twee keer per week door onze moeders op de crèche van hun werk werden afgezet en samen in het keukentje speelden. Of daar toen al de basis is gelegd voor mijn passie om taarten te bakken en haar werk als facilitair manager weet ik niet, wel dat we elkaar nooit uit het oog verloren zijn. Veronique Vasal, vonden wij al meteen cool toen ze als brugpieper met een kop vol sjaals en fel gekleurde extensions ons klaslokaal binnenstapte. Ook nu nog heeft zij altijd de nieuwste kapseltrends, wat niet gek is als je de eigenaresse bent van een keten goed lopende hairfationsalons.

Maar een extra warm plekje heeft mijn vader, net als wij trouwens, voor Jessica Catz. Jessica die haar maatje extra met zwier draagt, en met haar gulle lach iedereen voor zich in weet te nemen. Jessica ook die al vanaf de excursie naar Rome in de tweede klas van het VWO, niet meer van ons groepje weg te denken valt, nadat ze Kim, die altijd nogal bescheiden en timide overkwam, gered heeft uit de klauwen van Margeret. Elke klas kent wel een krenge, of beter gezegd een krenge met een klikje bewonderende, na-apende krenge om zich heen. Je kunt ze links laten liggen, maar ze laten vaak luidruchtig hun valse opmerkingen horen. Het liefste leven ze zich natuurlijk uit op degenen die het minste weerwoord hebben. In onze klas was Kim een van hen. En hoeveel Veronique en ik haar ook opbeurden en terugscholden, we merkten dat Kim zich nog meer in haar schulp terugtrok. Totdat Jessica zich haar lot en dat van de anderen aantrok, en bovendien haar eigen lot. Haar forse postuur nodigde natuurlijk herhaaldelijk uit tot hatelijke opmerkingen. Jessica had echter altijd een gevatte opmerking terug, waardoor als een boemerang de spot naar Margeret en consorten terugloeg.

In Rome was het echter weer bar en boos. Het leek wel of ze Kim expres achtervolgden. Ze kon geen stap doen of zij (en wij ook natuurlijk) hoorde een snerende opmerking. Tot op de dag van vandaag weten we nog niet precies, wat Jessica tegen Margeret gezegd heeft, wel dat het afgelopen was met het gesar van de zwakkeren in onze klas. Niet lang daarna verhuisde Margeret en zagen we Kim opbloeien tot de zelfverzekerde vrouw die ze nu is. Een vrouw, die ondanks haar tenger postuur gezag weet uit te stralen. In elk geval voor ons hoorde Jessica er vanaf die reis bij en ondanks haar drukke baan als kinderarts, is ook zij bij onze regelmatige bijeenkomsten van de partij.

En wij, wij zijn sinds die tijd onafscheidelijk. Niet alleen komen we vrijwel wekelijks bijeen, gaan af en toe weekendjes of weken samen op pad, bovendien delen we onze passie voor (soms heel obscure) muziek, detectives en onze pech in de liefde. En morgen gaan we dus met zijn vieren een hele week naar Gran Canaria, voor, zoals Kim zo treffend kan zeggen: 'zon, strand, drank en lekkere hunks'.

Hier heb ik het al, hoor ik mijn vader zeggen. 55 x 40 x 20 centimeter. En met deze maten bewapend, vertrek ik weer naar het berghok en kijk ontmoedigd naar alle koffers, die allemaal een maatje meer hebben.

Peinzend zegt mijn moeder: 'wacht eens even' en verdwijnt naar de studeerkamer van mijn vader. Om even later terug te keren met de samsonite officecase on wheels van pa. Zo'n echt zakending, maar ja beter iets dan niets. Veel hoeft ik niet mee te nemen en alles past er volgens mij wel in. In plaats van een laptop mijn e-reader, in plaats van pennen mijn lipsticks en kleine flesjes met mijn make-upremover, shampoo etc. (tot na de douane eerst in een plastic zak in mijn jaszak, scheelt nog gewicht ook) een paar hoge en lage sandalen, teenslippers en mijn laarsjes aan en mijn bikini, ondergoed, topjes, zonnejurkje, broek en vest aan. Ok, het kan en na nog een dikke knuffel vertrek ik weer naar huis. Op dat moment weet ik nog niet dat deze koffer me zo veel ellende zal gaan bezorgen.

Inmiddels is het al ver na twaalf en prop ik mijn spulletjes in mijn geleende koffer. Onder de douche controleer ik in gedachten nog of ik niets vergeten ben, ik heb mijn tickets, mijn paspoort, reisverzekering, creditkaart en handgeld. Mocht ik iets vergeten hebben, kan ik het dus gewoon kopen. Terwijl ik het gevoel blijf houden dat ik iets vergeet, val ik drie uur voordat mijn vriendinnen op de stoep staan in een onrustige slaap.

Hoofdstuk 2

Vernuftig gedaan, dat wel. Met een diepe zucht draait Marc Lutz zich in zijn directiestoel om. Hoe hij de cijfers ook bekijkt, ze kloppen niet. Al dagen zit hij te puzzelen waar de verschillen aan toe te schrijven zijn. Bij de inventarisatie blijken er gewoon enorme hoeveelheden voorraden te missen. Zowel bij diverse filialen hier als bij partners elders in Europa. De accountants kunnen het ook niet achterhalen, want ogenschijnlijk lijkt alles in orde. Wel hebben ze nu samen een strategie bedacht hoe ze dieper in de boeken kunnen duiken om zo te achterhalen waar de verschillen in zitten. Hij heeft zijn goede vriend Josh Dudok, een gerenommeerd bedrijfsjurist geraadpleegd over de juridische aspecten van het onderzoek. Marc wil in elk geval voorkomen dat hij onrechtmatig verkregen bewijs verzamelt.

In eerste instantie probeert hij zelf te achterhalen waar het probleem zit, tenslotte heeft hij overal toegang en kent iedereen bij de organisatie. Een speciaal detectivebureau voor het opsporen van fraude kan altijd nog ingeschakeld worden.

Het ergste vindt hij nog wel, dat hij niet goed weet wie in de organisatie nu nog te vertrouwen valt. De gedachte aan een rotte vis binnen de organisatie, verontrust hem nog het meest. Een zo ingenieuze fraude kan alleen in de topposities plaatsvinden of in elk geval met medewerking van iemand in een van de topposities. En dat betekent dat een van zijn collega's, een van de mensen die hij tot voor kort door dik en dun vertrouwde er bij betrokken moet zijn. De meesten zijn niet alleen collega's maar bovendien goede vrienden.

Hij merkt dat hij niet alleen ongerust is, maar vooral kwaad. Woedend, niet om de ontbrekende voorraden, maar woedend omdat iemand zijn vertrouwen beschaamd. Hij heeft de laatste dagen dan ook een zeer kort lontje. Bij het minste of geringste vliegt hij uit zijn vel. Dat doet hem er aan denken dat hij wel eens een bloemetje of zo zou moeten regelen voor zijn secretaresse, die de laatste tijd het vaakst zijn buien over zich heen krijgt. Maar de malende gedachte dat een van zijn vrienden wellicht betrokken is, doet hem dit spontaan weer vergeten.

Het verontrust hem echter wel, dat zijn kwaadheid hem er ook van weerhoudt om objectief en van een afstand naar de cijfers te kunnen kijken. Hij roept zichzelf daarom tot de orde. Hij schiet er niets mee op om te blijven malen en zich te wentelen in zijn kwaadheid. Dat is zeker in deze drukke tijd niet functioneel.

Hij vermant zich en dwingt zichzelf terug te denken aan de stappen die hij nog wil en moet zetten om het onderzoek zo gestructureerd mogelijk aan te pakken.

Nagetrokken moet in elk geval worden of de fraude plaatsvindt bij de kleine partners of juist bij de koepelorganisaties. Mocht het bij de kleinere distributiecentra gebeuren, valt door de kleinschaligheid eventuele fraude makkelijker op te sporen, hoopt hij. Voor het afbakenen van het onderzoeksterrein is tevens van belang of de malversaties in het buitenland of in Nederland plaats vinden. Morgen vliegt hij eerst eens naar Las Palmas om bij een van de kleinere zakenpartners in het buitenland een boekenonderzoek te doen

Voordat hij echter dagen vast zit in het buitenland, wil hij hier in Nederland ook het een en ander alvast in gang zetten. Omdat zijn agenda niet meer toelaat, wil hij het proces eerst maar eens bij de groothandel hier in zijn eigen woonplaats opstarten.

Een klop op de deur haalt hem uit zijn overpeinzingen. Monica, zijn secretaresse, komt binnen om met hem zijn reisgegevens door te spreken. Zijn ergernis speelt weer op als hij hoort dat het haar door de vakantiedrukke niet gelukt is een business class ticket op een rechtstreekse vlucht te boeken. Hij heeft nu de keus om via Madrid te reizen met een totale reistijd van negen uur of rechtstreeks in vijf uur te reizen met een vakantievliegtuig. Wel kan hij dan twee zitplaatsen nemen op de eerste rij met extra beenruimte. Nou die vijf uur is nog wel door te komen. Hij heeft in elk geval voldoende ruimte dan om ook nog te kunnen werken. Met een goede koptelefoon en zijn favoriete muziek zal hij zich genoeg kunnen afsluiten.

Gelukkig weet zijn secretaresse hoe arbeidsintensief zijn dagen zullen zijn. Ze heeft er op gelet, dat het vijfsterren hotel een uitgebreide fitnessafdeling en een wellnesscomplex met binnenzwembad heeft. Als tegenwicht kan hij dan af en toe ook fysiek bezig zijn. Zij belooft hem straks alle papieren voor hem klaar te leggen op zijn bureau.

In gedachten verzonken loopt hij naar zijn auto en terwijl hij op weg gaat, blijven de verschillende scenario's door zijn hoofd spoken. Verdikkeme, zijn ze ook nog aan de weg aan het werken, en terwijl het verkeer traag voortkruipt, vergeet hij alweer dat hij zijn temperament wat wilde dimmen en ergert hij zich inmiddels weer groen en geel over dit extra oponthoud.

Als hij dan eindelijk bij de groothandel aankomt, ziet hij uit zijn ooghoek nog net een parkeerplaats op het overvolle parkeerterrein. Alleen nog met een snelle draai en een scherpe bocht kan hij er indraaien. Snel grijpt hij zijn aktetas en om niet nog meer tijd te verliezen, stuift hij de auto uit, op weg naar zijn afspraak met de plaatselijke directie.

De kortste route is via het magazijn en hij snelt tussen de stellingen door richting het kantoorcomplex. Hij kan nog net op tijd wegspringen als een heftruck met volle vaart en luid toeterend op hem af komt stuiven. Vervolgens gaat alles zo snel, dat het eerder lijkt dat hij naar een film staat te kijken, dan dat het in werkelijkheid gebeurt. Hij ziet als in een flits dat net voordat de heftruck zich met hoge snelheid in een van de stellingen met flessen speciale bieren boort, de

bestuurder een zijpad in kan duiken. Terwijl het rinkelende geluid van de gebroken flessen nog naklinkt, ziet hij hoe bovenin de stelling de pallets ook staan te wankelen en onder oorverdovend lawaai naar beneden storten.

Vol ongeloof kijkt hij naar de enorme ravage. Het had maar weinig gescheeld of hij was onder die ravage terechtgekomen. Als hij niet net ter hoogte van een zijpad had gestaan, had hij geen kant op gekund en had hij daar nu tussen die puinhoop gelegen. Het lijkt erop dat ondanks de puinhoop verder ook niemand gewond is geraakt. Wel hoort hij hoe de sneeuw witte bestuurder van de heftruck als een vastlopende plaat, blijft herhalen 'de remmen, de remmen, de remmen, blokkeerden. De remmen, de remmen, de remmen blokkeerden, de remmen....

Het wordt nu druk met in allerijl toesnellende medewerkers en klanten. Ook de intussen opgetrommelde en hevig geschrokken directie komt de ravage bekijken. Steeds meer medewerkers komen aanstromen, ze willen allemaal met eigen ogen zien, wat er gebeurd is. Nadat er eerste opvang voor de betrokken medewerkers geregeld is, de arbeidsinspectie gewaarschuwd en het ongeluksgebied afgezet is, wordt de normale gang van zaken weer hervat. Nog geen tien minuten later lijkt het alsof er niets gebeurd is.

Door dit oponthoud duurt de vergadering veel langer dan verwacht. Na afloop bespreekt Marc nog even met David Marshall, directeur van de groothandel en een van zijn beste vrienden, de gebeurtenissen van die dag. 'Gelukkig dat er geen persoonlijke ongelukken zijn gebeurd', verzucht David opgelucht. 'Heb ik je trouwens vandaag een beetje verder kunnen helpen?' 'Gelukkig wel, alleen heb ik nog steeds geen idee, wat er aan de hand is', moet Marc toegeven. 'Nou jij liever dan ik', constateert David nog voordat ze samen even napraten over hoe het is met Dian. Dian is een aantal jaren geleden een eigen bedrijf begonnen met designtassen fairtrade gemaakt met afvalmaterialen. Nadat enkele BN-ers bereid waren de tassen openlijk te gebruiken, loopt haar bedrijf geweldig. Ze is pas weer op reis geweest naar verschillende derdewereldlanden om te kijken of ze haar collectie niet kan uitbreiden met bijpassende paraplu's en sieraden. 'Als je weer terug bent van de Canarische eilanden, moet je snel weer eens komen eten, kun je meteen haar nieuwste collectie zien', nodigt David hem uit. 'Graag' neemt Marc de uitnodiging aan 'ik verheug me al op het heerlijke eten van Dian'. Met die woorden nemen ze voor die dag afscheid van elkaar.

Het is uiteindelijk al na tien als Marc die avond op weg naar huis gaat. Nog net op tijd herinnert hij zich, dat hij nog op kantoor zijn tickets op moet halen. Dodelijk vermoeid komt hij die avond thuis, waar hij ook nog zijn koffer moet pakken voor hij onder de douche kruipt. Met nog drie uurtjes slaap voor de boeg valt hij uitgeput in slaap.

Hoofdstuk 3

Met een druk op enter begint de printer te ratelen en leunt Tim Melchior tevreden achterover. Zijn laatste rapport van de stapel waar hij al de hele avond druk mee is geweest. Het papierwerk raakt altijd in de verdrukking. Het zou hem echter geen goed gevoel geven als hij met een achterstand aan zijn vakantie zou moeten beginnen. Hij heeft daarom de laatste twee dagen geen nieuwe zaken meer naar zich toegetrokken. Het voelt goed dat er nu geen losse eindjes meer blijven liggen. Hij stopt de

uitdraai in het dossier, bergt zijn dienstwapen en wapenstok op en loopt naar de uitgang om uit te kloppen. Zijn collega Peter wenst hem nog een prettige vakantie en met een ontspannen gevoel loopt hij naar zijn auto.

Onderweg naar huis neemt hij nog een broodje kebab mee en hij zakt lekker onderuit voor de tv. Gelukkig heeft hij gisteren al zijn koffer ingepakt. De programma's op tv boeien hem maar matig en hij besluit nog even naar de kroeg op de hoek te lopen. Buiten voelt de vrieskou toch wel erg fris aan. Hij kan zich nauwelijks voorstellen dat hij morgenmiddag al lekker in het zonnetje op het strand zal liggen. Voorlopig heeft hij het alleen maar koud. Hij duwt de cafédeur open en de gezellige warmte komt hem tegemoet. Hoewel het niet druk is op een doordeweekse dinsdagavond, ziet hij toch een paar bekende gezichten. 'Biertje' vraagt Henk en nog voor hij ja kan knikken, begint hij al te tappen. Hij gaat aan de tap zitten en begroet de mensen naast hem.

'Morgen vrij?', vraagt Erik belangstellend. Een beetje pochend vertelt hij, dat hij sinds 1 uur en 34 minuten vakantie heeft. Weliswaar maar een week, maar net genoeg om er even lekker tussenuit te gaan. Jaloers feliciteren de anderen hem met zijn vakantie. Ze vinden dat zij ter compensatie dan wel een rondje verdiend hebben en daar kan Tim het volledig mee eens zijn. 'Een rondje van mij, Henk, en neem er zelf ook eentje' roept hij.

Nadat ze elkaar toe getoost hebben, haalt Henk de muziekquiz doos te voorschijn. Er wordt al luid gekreund aan de bar, maar ja, je weet als je naar dit café gaat dat er altijd iets bijzonders gebeurt. De muziekquiz is er een van. Henk als echte muzikfanaat doet meestal zelf nog het meest enthousiast mee. Hoewel hij als quizmaster natuurlijk de antwoorden voor zich heeft, wacht hij altijd met het omdraaien van de kaarten tot na het antwoord. Hij vindt het veel te leuk om te kijken of hij zelf het antwoord weet. Het bijzondere van de quiz is echter, dat Henk de vragen uitgebreid heeft met opdrachten, die variëren van 'dans de Letkiss' tot zing het volgende lied. Het gekreun is dan ook voor dit onderdeel bedoeld. Toch, als iedereen eerlijk is, is het wel het onderdeel waar iedereen de meeste lol mee beleeft. De tijd vliegt dan ook om.

Als Gerda haar dans en lied nog eens extra luister bij zet door op de tafel staand een daverende performance te geven en Harrie even later het te raden nummer uitbeeldt door op de solex het café rond te racen, wordt het hoog tijd voor Tim om op te stappen. Het is heel wat later geworden dan gepland. Gelukkig is hij na het eerste biertje overgestapt op cola, anders zou hij straks niet eens naar het vliegveld mogen rijden.

Na nog hartelijk uitgewuifd te worden door de resterende klanten van het café, vertrekt hij naar huis. Als hij daar de wekker zet, ziet hij dat hem nog maar drie uurtjes slaap resten. Dan maar slapen op het strand, denkt hij nog, voor hij in een diepe slaap wegzinkt.

Hoofdstuk 4

Ik scheur met mijn fiets de bocht om, tegen een balk op de weg (waar komt die nu weer vandaan?) , word gekatapulteerd en beland midden in een berg slagroom. Ik lik me een weg door de slagroombrij om uit te komen bij een goddelijk lijf, dat blijkbaar al eerder onder de slagroom bedolven is geraakt. Verlekkerd lik ik me een weg naar boven (het lijkt me wat ongepast om bij een vreemde meteen maar naar beneden te gaan, maar mmmmmmmmm dit lijf ziet er wel geweldig strak uit en smaakt

verrukkelijk dus eigenlijk ben ik wel heel nieuwsgierig naar..... Terwijl mijn hormonen me naar beneden proberen te sturen, hoor ik plotseling de alarmbellen rinkelen en kijk ik vol afschuw in het gezicht van die eikel die vanmiddag zomaar mijn parkeerplek inpikte. Ik weet niet hoe snel ik van dat lijf (hoe kan het dat zo'n eikel zo'n lekker lijf heeft) af moet komen. De kriebels in mijn buik zijn in een klap weg en vaag op de achtergrond hoor ik "let your hair hang down" van Catapult blèren.

Wat moet Veronique nu weer van mij, denk ik nog, terwijl het langzaam tot me door begint te dringen dat ik lig te dromen en de alarmbellen echt zijn, namelijk mijn deurbel en de muziek de ringtone van mijn telefoon is. Versuft neem ik mijn telefoon op en hoor Veronique in mijn oor tetteren: 'sukkel', 'we staan voor je deur, waar blijf je toch'. Struikelend over mijn slippers, sprint ik uit mijn bed, stoot mijn teen en na een kreet van pijn, hinkel ik naar de deur en roep ondertussen 'sorry, ik kom eraan', in mijn telefoon.

Nu weet ik ook wat voor belangrijks ik vergeten ben, mijn wekker te zetten! Gelukkig had ik nog maar drie uur geleden al gedoucht, mijn kleren al klaarliggen en een flesje ontbijtfruit klaarstaan (iets anders krijg ik zo vroeg toch niet door mijn keel). Inmiddels zwermen Veronique en Jessica om me heen. 'Hoe kun je je nu verslapen, ik heb juist geen oog dicht gedaan, 'roept Veronique verontwaardigd uit. Nog versuft door de abrupte verstoring van mijn slaap, strompel ik met mijn pijnlijke teen terug naar de badkamer om me met een plets koud water wakker te krijgen. Niet dat het echt helpt, maar wat tandpasta en een kam door mijn wild alle kanten uitstaande haren helpt wel om me iets frisser te voelen.

Met een schok realiseer ik me ineens dat ik een vliegtuig te halen heb, en de adrenaline die nu door me heen giert, brengt me eindelijk in de versnelling. Ik schiet in mijn kleren, grijp mijn koffer, controleer nog een keer of ik alle papieren heb. Vlieg weer naar de keuken, gas uit, vlieg naar de badkamer, oh ja ik heb niet gedoucht, dus natuurlijk staat die uit, naar de slaapkamer om te controleren of het raam dicht is, terug naar de badkamer, want was die kraan nu wel of niet dicht en dan grijpen Jessica en Veronique in en sleuren me mee naar buiten, waar Kim in de auto al op ons zit te wachten.

Ik zet mijn koffer achterin de ruime Outlander van Kim en ga snel bij Veronique achterin zitten, terwijl Jessica voorin stapt. 'Waar bleven jullie nou', zegt Kim mopperend. 'Nu moeten we nog haasten om op tijd te komen'.

Net wil ik me verontschuldigen als Veronique ineens begint te schudden van het lachen. 'Wat nu weer', vraagt Jessica achteromkijkend. Veronique kan echter alleen maar wijzen, en wijst in mijn richting. Nu schiet ook Jessica in de lach, en ik kijk nog steeds wat groggy achter me wat er nu weer aan de hand is. Wat een nieuw lachsalvo tot gevolg heeft. Langzamerhand begint tot me door te dringen, dat ik het onderwerp van hilariteit ben.

Ik haal mijn schouder op en schud mijn hoofd, ondertussen gieren de twee dames van het lachen en grijp ik naar mijn hoofd om plotseling met mijn schone slijpe in mijn hand te zitten. Langzaam begint het me te dagen, mijn slip lag bij mijn topje en in de haast om me aan te kleden heb ik het natuurlijk tegelijkertijd met mijn topje over mijn hoofd en getrokken, waar het is blijven steken. Met mijn slaperige kop heb ik niet gemerkt, dat ik nog steeds mijn nachtslip aanhad (nou ja gelukkig ook nog redelijk schoon na maar drie uur slaap). Nu begrijp ik waar die hilariteit vandaan komt en ook dat van een beetje bijslapen in de auto nu niets meer zal komen.

Intussen klaar wakker besluit ik dan maar over mijn heerlijke droom, die overging in een nachtmerrie te gaan vertellen. Hoewel we alle vier nog min of meer ongewenst vrijgezel zijn, kunnen we waarschijnlijk juist omdat we 'zonder' zitten helemaal zwijmelen van een mooie vent. Pas geleden is er bij Jessica schuin achter een spetter komen wonen, we likken haast onze lippen af telkens als hij op zijn dakterras verschijnt. We lijken wel die kantoorvrouwen bij de colareclame die zich allemaal voor het raam verzamelen als er een stud in beeld komt.

Nou wij hunkeren ook naar onze genietmomenten en ja, eerlijk is eerlijk, een groot deel van onze aankomende vakantie zullen we waarschijnlijk besteden aan het commentaar leveren op de mannen die voorbij komen als wij op het terras zitten te genieten van een lekkere cocktail. Gelukkig weet ik op dat moment nog niet, dat deze vakantie heel anders zal gaan verlopen als wij ons voorgesteld hebben.

Maar voordat ik in geuren en kleuren mijn droom kan gaan vertellen, moet ik natuurlijk eerst nog mijn parkeer drama uit de doeken doen. Het heerlijke van mijn vriendinnen is, dat ik van te voren al weet dat zij voluit met mij mee zullen leven en ja hoor, op het moment dat ik vertel hoe die eikel 'mijn' parkeerplaats inschiet, kreunen mijn vriendinnen net zo hard met mij mee en ik voel hoe ook zij plaatsvervangend woedend worden. Nadat we weer een beetje gekalmeerd zijn, ga ik verder met mijn droom.

Ik laat ze meegenieten van mijn dollemansrit op de fiets, van mijn buiteling door de lucht en vertel dan zo plastisch mogelijk: 'Stel je eens voor dat je middenin een berg heerlijke slagroom terecht komt, en dan niet van die spuitslagroom, maar van die echte zelfgeklopte, stevige zoete slagroom en dat je voelt dat er in die berg slagroom iets stevigs, gespierd en vlezigs ligt.' Als ik het nu vertel, voel ik gek genoeg weer hoe de sidderingen van genot door mijn lichaam gieren, hoe mijn tepels zich weer oprichten en verlangen om aangeraakt te worden, en ik vermaan me zelf een beetje kalmer aan te doen. Ik vertel verder, hoe ik in mijn droom begin te likken en hoe ik geniet van de (in mijn droom) heerlijke smaak van slagroom. Het likken van een stevig lijf was trouwens ook niet mis. Wat ik vooral spannend vond, is de spanning De spanning naar wat voor een lekker ding er onder die slagroom tevoorschijn zal gaan komen.

Nu ik het vertel, merk ik meteen dat dromen als je weer wakker bent altijd zo onrealistisch zijn, want zo ben je aan het fietsen op een fietspad in een warm zonnetje (terwijl we nu midden in de winter zitten) en zo lig je naakt in een beboste berm bovenop een eveneens naakte man. Gelukkig hoeven we ons nu niet met logica bezig te houden.

'Hoe groot was hij eigenlijk' roept Veronique die de 'stoutste' van ons vieren is en op het gebied van seks geen blad voor de mond neemt. Bij haar vergeleken voel ik me vaak wat blue, zeker als ik bedenk dat ik zelfs in mijn dromen nog te verlegen ben om meteen op het lekkerste stuk af te gaan en de kans om eens ongegeneerd te genieten ook daar aan me voorbij laat gaan. Wat zou ik graag de durf van Veronique hebben en zelf het heft in handen nemen (besmuikt moet ik lachen om deze toevallige woordspeling). Ook nu stamel ik met een vuurrode kop, dat dat natuurlijk niet het belangrijkste is, wat een sarcastische lachsalvo van de andere drie teweegbrengt. En ach natuurlijk hebben ze gelijk, ook ik was razend nieuwsgierig, dus waarom moest ik zelfs in mijn droom eigenlijk ook nog zo fatsoenlijk zijn. Kun je eindelijk zonder angst voor soa's en zo op onderzoek uitgaan.....

‘Laat haar gewoon verder vertellen’ zegt Jessica die wel door heeft dat mijn gedachten weer dreigen af te dwalen van het verhaal. En dus vertel ik verder over hoe lekker ook dat lijf smaakte. Tja waarnaar eigenlijk, een beetje zoutig, maar vooral ook pittig, een beetje aards en ook prikkelend op de tong, lekker warm en ik voel als ik terugdenk aan die smaak weer hoe het speeksel in mijn mond toeneemt. Zeker als ik bedenk hoe heerlijk dat lijf in mijn dromen aanvoelde. Hard en toch zacht tegelijkertijd, hoe zijn tepels onder mijn tong verhardden, de spieren op zijn borstkas en in zijn armen lichtelijk begonnen te trillen, hoe ik zijn hart voelde kloppen en zijn ademhaling wisselend oppervlakkig en heel diep op en neer voelde gaan, hoe zijn adem over mijn huid streek en weer krijg ik kippenvel als ik er aan terugdenk.

Gelukkig voor mijn gemoedsrust ben ik nu zowel in mijn verhaal als in mijn droom toegekomen aan de onthulling van het gezicht en ben ik blij te merken dat mijn vriendinnen het net zo’n anticlimax vinden als ik, dat er achter zoveel heerlijks zo’n eikel verscholen zit.

‘Was die eikel in het echt ook zo’n spetter’, vraagt Kim. ‘Nu je het vraagt, ik weet het eigenlijk niet. Hij was zo snel verdwenen en ik was zo verontwaardigd, dat ik niet goed meer weet hoe zijn lijf er uitzag’, stamel ik.

Voor er nog meer vragen komen roept Kim verheugd. ‘Wat een mazzel’, ze ‘hebben net de wegversperring opgeheven. Voor ons zien we nog net de auto met die oranje dingen rijden.

Intussen naderen we al weer Eindhoven. Het is ’s nachts gelukkig niet zo druk op de weg, zodat we een beetje van de verloren tijd inhalen, als de auto begint te slingeren.